

A photograph of two women from the waist down, standing on a sandy beach. The woman on the left wears a dark brown skirt, and the woman on the right wears a yellow skirt with white polka dots. Both skirts have white lace trim at the hem. They are barefoot. In the foreground, a silver chain with various charms (hearts, keys, an owl, a flower, etc.) lies on the sand. The background shows green grass and a blue sky. The entire image is framed by white decorative swirls.

Viola Shipmanová

Kouzelný
náramek

LEDA

KOUZELNÝ
NÁRAMEK

KOUZELNÝ NÁRAMEK

Viola Shipmanová

LEDA

Přeložila Lucie Menčíková

THE CHARM BRACELET

Copyright © 2016 by Viola Shipman

All rights reserved. No part of this book may be used
or reproduced in any manner whatsoever without written permission
except in the case of brief quotations embodied in critical articles
or reviews. For information, address St. Martin's Press,
175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010.

Illustrations © by Cameron MacLeod Jones

Fotografie na přebalu © ILINA SIMEONOVA / Trevillion Images

Translation © Lucie Menčíková, 2016

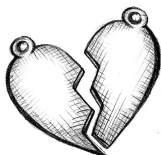
© Nakladatelství LEDA spol. s r. o., 2016

ISBN 978-80-7335-463-3 (pdf)

Mým babičkám
... a mamince

*Díky za ponaučení,
že největší dary života jsou ty nejobyčejnější,
a díky i za všechny ty přívěsky, které od vás mám,
aby mi to stále připomínaly.*

PROLOG

Zlomené srdce

Aby nás život nikdy nerozdělil

4. července 1953 – Lolly

Tmou zablikaly světlušky a ozářily cestičku z kamenů, co vedla k jezeru Lost Land.

„Jen se na to podívej, Lolly!“ smála se v tom mihotavém světle moje maminka. „Matka příroda nám posílá předehtu k ohňostroji.“

Usmála jsem se a zhluboka se nadechla.

Celý můj svět voněl po létě: po opalovacím krému a prskavkách, grilování a borovicích.

Po cestě k molu se nám kolem uší třepetaly vážky, jako by se jen kvůli nám dvěma slétl celý houslový orchestr.

Jen před malou chvílí jsem sfoukla deset svíček na svém narozeninovém dortu a táta právě rozdělával oheň, na kterém budeme opékat maršmelouny do sušenek s čokoládou. Od něj jsem už dárek dostala – svůj první rybářský prut, abychom

mohli trávit neděle společně – a teď byla řada na mamince. Ta mi vždycky dávala dárek na konci našeho mola.

V tom šeru jsem po chvíli našla její ruku, naše zápěstí do sebe za chůze narážela a náramky s přívěsky řinčely. Usmívala jsem se. Ze zvyku jsem začala prsty přejíždět po přívěscích na jejím náramku a snažila se je po hmatu rozeznávat. Byla to hra, kterou jsem si vymyslela už dávno.

„Moje dětská botička!“ radovala jsem se.

„Aby mě život obdařil šťastnými a zdravými dětmi,“ odříkala maminka.

„Klíček!“ vypískla jsem.

„Protože jsi klíčem k mému srdci,“ vysvětlila.

„A tohle je sněhová vločka?“

„Přesně tak,“ přitakala. „Ta patří člověku tvořivému.“

Moje prsty běhaly po přívěscích a maminka měla ke každému z nich příběh a vysvětlení. Zнала jsem je skoro všechny nazpaměť a šátrala mezi nimi, dokud jsem nenarazila na svoje oblíbené, se kterými jsem si vždycky hrála: klavír s otevíracím víkem, želvu se zelenými drahokamy místo očí a s pohyblivou hlavou, a studnu přání s funkčním rumpálem.

„Abys v životě poznala, co je krása, abys dělala jen uvážená a smysluplná rozhodnutí a aby se ti splnila všechna přání!“

Téměř na konci mola nahmataly moje prsty přívěsek, který jsem nedokázala rozeznat.

„Co je to, mami?“ zeptala jsem se. „Tenhle neznám.“

„To je...“ začala maminka, ale hlas ji zradil.

„Jsi v pořádku?“

„To je moje houpací křeslo,“ hlesla.

„Co znamená?“

„To je, abych...“ – znovu se odmlčela a snažila se popadnout dech, jako by právě přeplavala celé jezero – „byla zdravá a dožila se požehnaného věku.“

Posadily jsme se na kraj mola, spustily nohy do vody a v tu chvíli začal ohňostroj.

„Úúúúúúúúúú!“ vypískla jsem v reakci na ten roj světél a taky na to, jak byla voda studená. „Jéééééé!“

Narodila jsem se 4. července, stejně jako roku 1776 Amerika. Byla jsem dcerou léta.

„Celý ten ohňostroj je na tvoji počest!“ šeptávala mi maminka, když nám nad hlavami duněly výbuchy a jejich zvuk se odrážel od vodní hladiny. „Svět oslavuje tvou jedinečnost!“

Odjakživa jsem od maminky dostávala přívěsky při různých zvláštních příležitostech, jako byly Vánoce, výlety nebo třeba úspěchy ve škole. Také ke každým narozeninám mi připnula na náramek nový přívěsek.

Ani tenhle rok tomu nebylo jinak.

„Všechno nejlepší, Lolly!“ usmála se, vzala mě do náručí a políbila na čelo. „Tak a teď zaříkávadlo.“

Zakroutila jsem hlavou.

„Co je?“

„Ale mami, vždyť jsem na to už stará!“

„Na tohle nebudeš nikdy stará. Tak já ti pomůžu.“

*Tento přívěsek
vždy připomene tvému oku...*

Když začala recitovat, obličej se jí úplně rozzářil. A najednou to vypadalo stejně lákavě jako skočit do jezera za horkého letního dne. Nemohla jsem odolat, a tak jsem se přidala:

*A každá nová krabička
ukrývat bude památku,
na tebe a na mě
na samém začátku.*

Objala mě a úplně se tetelila štěstím. „To je pro tebe,“ řekla a vytáhla z kapsy u bundy malinkatý balíček.

Roztrhla jsem krabičku a uvnitř se jako obvykle skrýval malý sametový trůn a na něm stříbrný přívěsek.

„Co je to, mami?“ vyzvíдалa jsem a mžourala ve tmě.

„To je polovina srdce. Aby nás život nikdy nerozdělil.“

Vytáhla jsem přívěsek z krabičky, prohlížela si ho a přejížděla prsty po jeho křehkých obrysech.

„A co ta druhá půlka?“

„Tu mám já,“ vysvětlila a ukázala na svůj náramek, na němž visely přívěsky stejně jako ozdoby na našem vánočním stromku. Pak mi připnula nový přívěsek a položila si moji ruku na svou hrud'. „A taky je tady. Vždycky budeme patřit k sobě.“

Usmála jsem se a přitiskla se k ní. Sálalo z ní teplo a bezpečí a voněla po pivoňkách a opalovacím krému.

„Když svoje přívěsky spojíme,“ řekla a dala obě půlky srdce k sobě, „dávají dohromady MAMINKA A DCERA. Vzájemně se doplňují. Takže ať se odteď stane cokoli, vždycky budu tvoji součástí a ty zase mojí. Můžeš mi něco slíbit, Lolly?“

„Cokoli budeš chtít, mami.“

„Slíb mi, že nikdy nepřestaneš vyprávět náš příběh a že vždycky budeš sama sebou.“

„Slíbuj, mami,“ přísahala jsem.

Maminka se usmála a zabloudila očima k noční obloze ozářené ohňostrojem, dala mi ruku kolem ramen a přitiskla mě k sobě ještě pevněji.

„Vždycky ti budu nablízku, Lolly. Zvlášť když budeš nosit svůj náramek. Bude už napořád plný vzpomínek na naše společné chvíle. O ty tě nikdo nikdy nemůže připravit.“

Nad hlavami nám rachotil ohňostroj a maminka mě políbila na tvář.

„Budeš navždy v mém srdci, Lolly,“ řekla.

„A ty v mém, mami.“

Přitoulal se lehký vánek, pocuchal vodní hladinu, pak se vyšplhal na molo a rozcinkal naše náramky.

„Někteří lidé tvrdí, že k nim skrz tohle jezero promlouvá jejich rodina: slyší ji v písni kozodoje, nářku potáplice nebo kvákání žáby,“ zašeptala maminka. „Já ji slyším v chřastění svých přívěsků.“

Její slova byla tak nádherná, že mi naháněla husí kůže. Zvedla jsem k ní oči. Záblesky světla z ohňostroje jí tančily po

vlnitých blond vlasech a pihovatých tvářích. Bylo to, jako by ji fotografovaly miliony fotoaparátů s miliony blesků, abych už nikdy nezapomněla, jak v tu chvíli vypadala.

Teprve když jsem se na ni zadívala o něco pozorněji, všimla jsem si, že se jí po tvářích kutálejí slzy.

O rok později mi milovanou maminku vzala rakovina.

4. července 2013

Ze vzpomínky mě vytrhlo burácení ohňostroje nad hlavou.

Je mi teď sedmdesát. Oba moji rodiče jsou dávno po smrti a stejně tak i můj manžel. Dcera Arden je dospělá a žije v Chicagu, vnučka Lauren je na vysoké. Už spoustu let slavím narozeniny sama. Když se však zadívám na noční oblohu, stále mě fascinuje prostá krása letního ohňostroje a valí se na mě vzpomínky.

Jak zakláním hlavu, cítím, že mi po tvářích stékají slzy.

Moje maminka si s sebou sice vzala půlku mého srdce, nechala mi ale všechny svoje přívěsky a měla *naprostou* pravdu: můj náramek mi neustále připomíná, jak moc mě měla ráda.

Zapřísahala jsem se, že se o naše rodinné příběhy podělím s Arden a Lauren, protože pokud svá vyprávění předáme těm, které milujeme, nikdo z nás ve skutečnosti nikdy nezemře. Jako

KOUZELNÝ NÁRAMEK

malým holkám jsem jim o naší rodině začala vyprávět, jenže pak úplně přestaly mít čas, a život – jak už to tak bývá – odskákal neuvěřitelným tempem jako placatý kámen přes jezero Lost Land.

Snažím se jim náš příběh a tradice připomínat pomocí přívěsků, které jim stále posílám, ale má dcera ze sebe setřásla svou minulost i mne, jako by to byl kabát, co se jí už nehodí do skříně. A to prázdné místo, co mi po ní v srdci zbylo, pálí jak první říjnové mrazy.

A tak se modlím za jejich návrat domů a zatím pokračuju sama: pořád ještě čtu nahlas maminčino zaříkávadlo každý 4. červenec, když kolem bouchají ohňostroje. Vítr nikdy nezapomene rozcinkat můj náramek – který teď váží ještě mnohem víc než ten maminčin – a já zavírám oči a naslouchám přívěškům.

Všechno nejlepší, Lolly, slyším maminčin hlas.

ČÁST PRVNÍ

Létající balon

Aby byl tvůj život plný dobrodružství

1

Květen 2014 – Arden

Arden Lindseyové trvalo nějakou dobu, než si uvědomila, že křičí.

Vstala a třískla dveřmi svojí kanceláře v redakci časopisu *Paparazzi* v návalu vzteku kvůli zpackanému článku, který jí právě poslala její nejmladší redaktorka.

Beyoncé si nacpala „nedávno odtěhotněné břicho“ sushi?!

To si ze mě snad děláš srandu!

Simóne víc zajímalo šampaňské a tanečníci než vymýšlení chytlavých nadpisů a smysluplných vět.

„A co třeba takové slovo ‚zpívat‘? V kolika formách ho dokážeš použít?“ ječela dál Arden. „Zpívat? Zpíval? Zpěvák? Zpívánka?“

Zhluboka se nadechla.

„A mohla by ses alespoň *pokusit* o kódování článku pro web?“ brblala si pro sebe.

Arden zapadla zpátky do kancelářského křesla tak zprudka, že se jí před obličejem rozhoupalo její černé mikádo a brýle s tlustými černými obroučkami jí poskočily na nose.

Sundala si je, zavřela oči a začala si prsty třít spánky. Tupá bolest hlavy se ozývala ještě dřív, než udeřila plnou silou, asi tak jako když chvění kolejí chicagského metra, které vedly podél skladu časopisu *Paparazzi* ve čtvrti River North, ohlašovaly, že se blíží vlak.

Ani tenhle vlak se nedá zastavit, pomyslela si, a když kolos kolem jejího okna znenadání profrčel, vytáhla z kabelky dva ibuprofeny.

Hodila prášky do úst a zapila je zbytkem latté. Zhluboka se nadechla ve snaze nalézt vnitřní klid, narovnala si brýle a ro-zestavěla prsty po klávesnici svého Macu, jako by se chystala hrát na piano.

V zákulisí s Beyoncé!

(Pouze v *Paparazzi*!)

Simóne Jaffeová

<p>

Doufám, že jste připravené na pořádnou párty, single ladies, protože [CELEBRITY_LINK „Beyoncé“] už to pořádně rozjíždí!

<p>

Popová královna, která v pátek a sobotu předvede v [LINK „United Center“] svou [LINK „Mrs. Cater Show“], uspořádala soukromou párty v restauraci [LINK „Sunda“], aby oslavila, že konečně dorazila do [LINK „Chicaga“], a pochutnala si na sushi a saké s [BUSINESS LINKS „manžilkem“] [CELEBRITY_LINK „Jay-Z“] a nejlepšími kámoškami [CELEBRITY_LINK „Gwyneth Paltrow“] a [CELEBRITY_LINK „Aliciou Keys“].

Arden Lindseyová byla tak soustředěná, že si připadala, jako by její duše najednou opustila tělo, vznášela se nad ní a z výšky ji pozorovala spolu s nekrytým potrubním systémem a dřevěnými nosníky na stropě skladu.

Viděla, jak se její ruce mihají po klávesnici a používají tlačítka, kterých se dotýká jen málokdo.

Hranaté a kulaté závorky, křížky a ampersandy.

Většina lidí ani netušila, že práce, kterou Arden dělá, vůbec existuje.

Celý den opravovala a přepisovala články, zabývala se optimalizacemi pro vyhledávače a prokliky, kódováním a odkazy – zkrátka všemi těmi věcmi, které si nikdo neuvědomoval, když pročítal časopis na svém notebooku, iPadu nebo telefonu, ale díky kterým byli inzerenti spokojeni a stránka *Paparazzi* se stala nejvyhledávanější webovou stránkou o celebritách na světě.

Arden se začala proklikávat fotkami, které jí fotograf nad ránem poslal. Beyoncé, jak objímá Gwyneth. Jay-Z skrytý za

tmavými brýlemi. Neskutečně vysoká Kimora v botách na podpatcích.

A Simóne to samozřejmě taky neuvěřitelně seklo.

Byla jako vystřižená ze stránek *Paparazzi*: husté černé vlasy, porcelánová plet', smaragdově zelené oči. Exotická, ale ne nafoukaná. Taková nevlastní sestra Kardashianových. Ve skutečnosti měřila tak metr a půl a vážila pětadvacet kilo, ale na fotkách vypadala jako hvězda.

A taky se tak chovala. Dokázala s celebritami klábosit tak nenuceně, jako by patřila do uzavřeného kruhu jejich přátel. A po pár koktejlech z nich dokázala vytáhnout spoustu zajímavých informací.

Pokud si ovšem nezapomněla dělat poznámky, pomyslela si Arden.

Prohlížela fotky a najednou si všimla vlastního odrazu na displeji notebooku. Její bledý obličej a nanicovaté šaty hned vedle úchvatných krás Alicie Keysové a Kelly Rowlandové.

Zaujatě studovala Kellyinu uhlazenou hřívu a přemýšlela, jestli se ve skutečnosti nejedná o paruku.

Takhle vypadá pořádná paruka, mami, smála se v duchu, když si vzpomněla na příšerné exempláře, které nosila její matka na hlavě, aby pobavila turisty v prázdninovém městečku, z něhož pocházela.

[PHOTO CODE: „TZQ189&04L“]

Arden článek ještě naposledy prolétla a pak ho nahrála na *Paparazzi.com*. Stránce teď dominovala skvostná fotografie

Beyoncé, jak objímá Gwyneth, a nad ní křičel červený palcový titulek „MIMOŘÁDNÉ ZPRÁVY!“

Arden se natáhla po kelímku od kávy a zahodila ho do koše. Vstala a přešla k oknu v osmém patře, ze kterého bylo možné spatřit Michiganské jezero mezi vyvýšenými vlakovými kolejemi a mrakodrapy všude kolem.

Byl nádherný květnový den a sluneční svit vytvářel na hladině obrazce jako v krasohledu. Arden pozorovala, jak sytě zelené vlny pohupují loděmi rozesetými podél břehu.

„Druhá strana“ jezera, která je pro Chicagany zvláštní pojem a připadá jim být asi milion kilometrů daleko, byla místem, kde Arden strávila dětství.

Bylo to jen jedno jezero, ale Arden ho považovala za skutečně „velké“, a když byla malá, připadalo jí, že je díky němu odříznutá od zbytku světa.

„Necítím ve vzduchu žádnou sůl,“ divily se pokaždé celebrity z Los Angeles a New Yorku, když se ocitly v Chicagu. Nebo: „A ono není vidět na druhou stranu?“ Nebyly schopné přijmout fakt, že může být nějaké sladkovodní těleso tak obrovské.

„S tím článkem o Beyoncé jsi odvedla dobrou práci.“

Arden se otočila po hlase svého šéfa.

„Díky,“ odpověděla Vanovi a přehlédla jeho motýlka a účes ve stylu Zaca Efrona.

„Je na internetu teprve pár minut a už má několik tisíc přečtení,“ pochvaloval si. „Už mi psal Jay-Z, že děkuje za přidání

všech odkazů na jeho investiční firmy. Jde nám to skvěle, co říkáš?“

Nám? Je sice pravda, že jsi šéfredaktorem Paparazzi.com a královskou rodinu máme na talíři každý den, to ti ale pořád ještě nedává právo používat královský plurál, když mluvíš o mojí práci, rozčilovala se v duchu Arden.

„To jo,“ vydechla místo toho, aby nemusela obrátit oči v sloup.

Váhala, zda začít.

„Nemohla bych zítra udělat tu reportáž z afterparty?“

„Výborný nápad, ale potřebujeme tě tady,“ odvětil Van s blahosklonným úsměvem, stejným, jaký tak často vídala u svého bývalého manžela, když mluvila o tom, že chce psát román.

Ani po deseti letech nemohla Arden uvěřit, že ačkoli se s ní její ex přel úplně o všem – o jejím psaní, penězích i zprávách v televizi –, vlastní dcery se vzdal. Nakonec ani nepožádal o svěření do péče. Nechtěl Arden. A nechtěl ani Lauren. Jeho ledový nezájem ji tak paralyzoval, že vůbec nebyla schopná mu odporovat, odešla a nevzala si ani cent. Ted' měl její bývalý novou ženu a rodinu – nový život, ve kterém už pro ni a Lauren nebylo místo.

„Co bychom si bez tebe počali?“ přehrával Van.

Arden se nad ironií té otázky usmála a pak se otočila k oknu, aby zakryla své zklamání a frustraci.

„Nech to na Simóne,“ pokračoval. „Ona pro tyhle věci žije. Koneckonců pro nás už brzy bude psát hlavní články.“

Arden sebou trhla. Bylo to, jako by jí šéf právě vrazil facku. Ze zvyku si začala žmoulat ušní lalůček, což byla podivnost, které si poprvé všimla před lety, když s mámou sledovala *Show Carol Burnettové*. Táhla se s ní jako zlozvyk od té doby, co šla poprvé do školky, kdy byla tak vyděšená, že se mámy odmítala pustit.

„Žmoulej si ucho jako Carol,“ poradila jí Lolly u dveří do třídy. „Dáš mi tím najevo, a taky sama sobě, že všechno zvládneš.“

Arden zůstala k Vanovi otočená zády, dokud ho neslyšela odcházet. Co je vlastně Van zač? O deset let mladší než ona a její asi sedmý nadřizený za posledních deset let. Přicházeli a odcházeli jako pohlední cínoví vojáčky a sloužili jen do té doby, než je převeleli do newyorské redakce anebo než zakotvili v magazínech *People*, *Entertainment Weekly* nebo *Entertainment Tonight*.

Dneska už nikomu nejde o psaní, všichni jen chtějí být slavní – stejně tak jako celebrity v jejich člancích, povzdechla si Arden.

„Pošta!“

Uslyšela ránu, a když se otočila, už se jí po stole rozlévala hora dopisů. Přešla k ní a začala se v dopisech přehrabovat.

„Nic, nic a zase nic,“ opakovala a probírala se tiskovými zprávami a vzorky parfémů. Pak jí ale padl zrak na zpáteční adresu na polstrované obálce a pulz se jí zrychlil. Ardenin stůl začal vibrovat. Podívala se k oknu, za nímž se opět prohnal vlak, který otrásal koleje, a cítila, jak se jí vrací bolest hlavy.

Zvedla nadýchaný balíček a z hrnku na kávu s logem *Parazzi* vylovila nůžky, aby se do něho dostala.

Vypadl malý lístek.

Srdce jí vyskočilo až do krku. Matčín rukopis už neměl vůbec nic z tahů, kterými se pyšnila za mlada. Písmo bylo hrbolaté, křivé a skrčené.

Na lístku stálo:

ALENKA:

Ale já nechci jít mezi potrhle lidi.

KOČKA:

Ó, tomu se nevyhnete. Zde jsme všichni potrhli.

Jak ti jde psaní?

Nezapomeň, že všichni se občas musíme chovat trochu jako BLÁZNI, pokud chceme být šťastní.

Doufám, že se ti v létě podaří přijet na návštěvu. Mám tě strašně moc ráda a chybíš mi.

Prosím pozdravuj ~~Lornu~~ Lauren.

Máma

Arden cítila, jak jí krev buší ve spáncích.

Lornu? No teda, mamí, zamumlala si Arden pro sebe, když narazila na matčinu chybu. Jak si můžeš poplést jméno vlastní vnučky?

Když obrátila obálku vzhůru nohama, vykutálela se z ní malinká krabička. Otevřela ji a našla sametový trůn se stříbrným přívěskem kloboučníka.

„*Alenka v říši divů!*“ usmála se Arden. „Moje oblíbená knížka!“

Arden si začala přívěsek prohlížet, položila si ho do dlaně a přejížděla po něm prsty.

Ještě tě to nepustilo, mami? Pořád ještě věříš, že jsou ty přívěsky kouzelné?

Vzpomněla si na matčin náramek s přívěsky, který nikdy nesundávala. Byl ověšený nahusto a ustavičným chrastěním ji doháněl k šílenství.

Jak dlouho jsme se už s Lauren nepodívaly do Michiganu? Jak to, že nemám nikdy čas? Arden na chvíli přepadl pocit viny a v tu chvíli jí zapípal počítač.

Uzávěrky. No jasně, ty za to můžeš.

Arden si znovu přečetla listek.

„Doufám, že se ti v létě podaří přijet na návštěvu.“

Matka ji nikdy o nic nežádala, rozhodně ne o návštěvu. Každý návrat domů byl pro Arden těžký, bylo to dost podobné Alenčinu pádu do králičí nory. Pro Arden nebylo jednoduché vyrůstat na americkém maloměstě. Jako dítě mezi ostatní moc nezapadala a mít za matku Lolly Lindseyovou jí moc nepomáhalo.

„Ne že by byla zlá,“ svěřovala se přívěsku, jako by to byl její terapeut. „Ale je to...“

„Debbie Reynoldsová!“

Přesně tak!

Hraní nade vše. Neustále v roli, pomyslela si.

„Arden!“

Arden nadskočila, a když se otočila, uviděla stát ve dveřích Vana, kterému na krku pocukával jeho modrý motýlek se žlutými lodičkami.

Počkat. To jsem neřekla já? uvědomila si.

„Debbie Reynoldsová má pětadvacetiletého zajíčka! Informace tu budou cobydup! Exkluzivně pro nás. Musíš to pověsit na internet do patnácti minut!“

„Samozřejmě,“ pokyvovala Arden. Van už byl na odchodu, když na něj zavolala: „Až s tím budu hotová, ráda bych šla dřív na oběd, potřebuju se trochu nadýchat čerstvého vzduchu.“

Van se zastavil, zacouval o tři kroky, mrknul na hodinky a pak směrem k Arden vystřelil prst.

„Jasně. Potřebujeme tě čerstvou. Ale je ještě pořád dost brzy, tak z toho udělej pozdní oběd. Máme toho dneska až nad hlavu. A na večer nemáš žádné plány, že ne? Ani na víkend? To povýšení na vedoucí internetových zpráv si ještě budeš muset zasloužit...“

Arden otevřela ústa, aby na to nějak zareagovala, ale Van už byl pryč.

2

Květen 2014 – Lauren

Pablo Picasso kdysi řekl: „V každém dítěti je umělec. Problém je, jak tím umělcem zůstat, i když člověk vyroste.“

Lauren položila zarámovaný citát zpátky na stůl a zadívala se na displej svého MacBooku, kde se jí před očima rozmazávaly poznámky z ekonomie.

Oknem jejího kolejniho pokoje vnikal dovnitř teplý vzduch a cuchal jí blondáté vlasy.

Zhluboka se nadechla a její pokoj i plíce naplnila vůně Michiganského jezera a přicházejícího léta – ten opojný parfém z květin a jezerní vody, čerstvě posekané trávy a teplého vzduchu... Vůně naděje.

Zvenku se ozývaly radostné výkřiky, a tak se zvedla a nahnula se přes stůl, aby zjistila, co se tam odehrává. Její pokoj

v kampusu Severozápadní univerzity nabízel výhled na jezero a studentskou pláž. A ačkoli od vody ještě táhl chlad, kluci hráli frisbee bez triček a holky už ve vršcích od plavek zkoušely nacytat trochu bronzu.

Něco na té prosté scéně, na jejích spolužácích, co si bezstarostně užívali dne, přimělo Lauren k tomu, že mrskla fialovou mikinu Wildcat do kouta a přešla k malířskému stojanu, který měla nalepený u postele.

Chopila se štětce.

„Zmrzlinááá!“

Lauren nadskočila. Její spolubydlící se přihnala do pokoje jako tornádo, jen jí tmavé kudrny poskakovaly, a oháněla se dvěma kornouty se zmrzlinou.

„Říkala jsem si, že by nám přesně tohle bodlo,“ drmolila Lexie ještě rychleji, než bylo typické pro její newyorskou vyřídilku, „zatímco tu budeme trčet a biflovat se na zkoušky, když je venku tak nádherně, a... no, právě jsem zjistila, že mě Josh už zase tahá za nos.“

„Cože?“ Lauren jednou rukou čapla zmrzlinu a druhou začala na svou spolubydlící vrtět malířským štětcem. „Co provedl tentokrát?“

„Doneslo se mi, že bere tenhle víkend Grace na koncert Beyoncé do United Centre!“

Lexie začala lízat zmrzlinu. „Měli jsme tam jít spolu!“ fňukala. Ramena jí poklesla. „Mělo to být naše poslední velký rande, než pojedeme domů na léto.“

„Už se na toho prevíta vykašli,“ odfrkla si Lauren a odložila štětec. „Hned!“

Lexie dál olizovala kornout a hnědé oči se jí najednou rozšířily. Lauren bylo okamžitě jasné, kolik uhodilo: její spolubydlící dostala spásný nápad.

„Nemohla by nám tvoje máma na ten koncert sehnat lístky?“ zadonila. „Abysme ho mohly špehovat!“

Lauren obrátila oči v sloup, ukousla pořádný kus ze svoji zmrzliny a pak se posadila na postel. „*Technicky* mohla. Ale znáš ji, nikdy si o ně neřekne. To bude dřív v pekle mrznout.“

„To mi prostě hlava nebere, že tvoje máma pracuje pro *Paparazzi*, a nikdy těch konexí nevyužívá.“

„Ona se prostě bojí cokoli riskovat. Určitě o tom koncertu píše reportáž... ze svojí kanceláře,“ zhodnotila Lauren a pak dodala: „Musíš na něj zapomenout, Lexie. Jen ti ubližuje.“

Lexie se zvedla a s napůl snědeným kornoutkem v puse začala psát esemesku.

„Hotovo!“ ohlásila o pár vteřin později.

„Jak romantické,“ prohodila Lauren a pak se rozesmála. „Mimochodem, uvědomuješ si, že vypadáš jako těhotnej klokan?“

Lexie sklouzla pohledem ke svému vystouplému břichu a smíchy se málem zadusila kornoutkem, který měla stále nácpaný v puse.

„Já zahpohmněla,“ mumlala přes zmrzlinu, zatímco z nácpané kapsy u mikiny sypala na postel záplavu obálek a balíčků. „Dorazila pošta.“

Lauren sežvýkala kornoutek, přešla k posteli a začala se prohrabovat rozházenou poštou.

Srdce se jí svíralo víc a víc s každou další obálkou, kterou otevřela: připomínky stáží v bankách a firmách, co se umístily v žebříčku Fortune 500, termíny univerzitních pohovorů s potenciálními zaměstnavateli, upozornění na veletrhy pracovních příležitostí. Školní rok se už chýlil ke konci a ona dosud všechna avíza ignorovala. A ještě se matce neodvážila sdělit, že na léto nemá žádnou stáž ani brigádu.

Lauren si povzddechla. „Já to vzdávám,“ rezignovala. Sklopila hlavu a blondáté lokny jí olemovaly obličej.

„To ti lepší budoucnost nepřinese,“ podotkla Lexie. „Proč prostě mámě neřekneš, že seš z tohoto oboru nešťastná?“

„Vždyť jsi ji viděla,“ namítla Lauren. „Pro štěstí není v jejím životě místo už nějakou dobu.“

„Jestli seš nešťastná už teď,“ nevzdávala se Lexie, „jak si myslíš, že to bude vypadat za dvacet let?“

Lauren ze sebe vydala další vzdech.

„A co je tohle?“ ozvala se zničehonic Lexie a ukázala prstem na vycpanou obálku, co se povalovala na její fialové univerzitní peřině.

Obálka na sobě měla Laurenino jméno, ona ale nerozeznala úhledný rukopis, dokud si nevšimla zpáteční michiganské adresy.

„To je od babičky!“ vykřikla a nedočkavě obálku roztrhla. Uvnitř se skrývalo přání a malá krabička.

„Vsadím svý boty, že uhodnu, co posílá,“ řekla Lexie a hodila sebou se smíchem na postel. „Koukej to otevřít.“

Lauren otevřela krabičku a našla v ní stříbrný přívěsek s létajícím balonem.

„Co se píše v tom přání?“ vyzvíдалa Lexie.

Lauren se při vzpomínce na Lolly usmála. Babičku zbožňovala – její bláznivé paruky, bezstarostnost, lásku k přírodě i ohnivý temperament.

Otevřela přáníčko a začala číst, s každým slovem víc a víc rozechvěle.

Tenhle přívěsek ti přinese život plný dobrodružství!

Nezapomeň... ŽIJES JENOM JEDNOU!

Líbá

babička

„To je její filozofie?“ zajímala se Lexie, když otevírala svůj notebook. Pak se jí hlas zlomil. „Tvoje babička je báječná. Mně ta moje tak chybí... měla jsem ji strašně ráda.“

Lauren pohladila Lexii po rameni, její slova se jí hluboce dotkla. „Pořád je s tebou,“ ujistila ji.

„Já vím,“ přitakala Lexie, kousla se do rtu a raději změnila téma. „Závěrečná zkouška z ekonomie. Tak snad abychom se do toho pustily, ne?“

Lauren zlehka políbila nový přívěsek a pak létající balon opatrně připnula na svůj náramek. Vrátila se ke stolu, položila přáníčko od Lolly vedle Picassova citátu a přejížděla prsty po

babiččině písmu. Pak očima zabloudila zpátky k Lexii a přemýšlela, jaké to asi je přijít o vlastní babičku.

Kolik je jí, sedmdesát? Je to vůbec možné? přemítala Lauren.

Zadávala se nad sebe a prohlížela si dlouhou řadu akademických, uměleckých a atletických ocenění, co visela na zdi. Vzdychla.

Máš naprostou pravdu, babi. Nějaké dobrodružství potřebuju jako sůl.

Lauren už zase zírala z okna na nevázané veselí u jezera. Pomalu zavřela oči.

Jako dítě jezdila za babičkou do jejího srubu u jezera Lost Land ve Scoopsu v Michiganu každé léto. Bylo to nejlepší období jejího života, ačkoli vztah mezi její matkou a Lolly byl odjakživa na bodu mrazu jako zmrzlina, na které si Lauren s babičkou téměř každý den pochutnávala.

„Ta bolest hlavy za tu zmrzlinu stojí, že jo, zlato?“ říkávala, když jí masírovala spánky nehty rudými jako hasicí přístroj.

S babičkou, která ji naučila plavat, malovat... a věřit, že nic není nemožné, byl každý den dobrodružství.

„Smích a sny jsou ty nejdůležitější věci na světě,“ nabádala vnučku Lauren. „A právě na ně jako dospělí zapomínáme.“

Lauren se opět zamyslela nad Picassovými slovy, obrátila se k malířskému stojanu a vytáhla barvy.

Vybavila si babiččinu tvář, její smích i hřejivé objetí. Zvažovala, jestli se nemá místo malování raději věnovat závěrečné zkoušce z ekonomie, na kterou se musí učit.

Kéž bych tak mohla jen malovat, napadlo ji při pohledu na zeď úspěchů. Tolikrát jsem se dostala na čestnou listinu, tolikrát vyhrála atletické závody, a jemu to bylo úplně jedno.

V celém pokoji nebyla jediná fotka Laurenina otce. Občas ji poslal přáníčko k narozeninám nebo k Vánocům, ale neviděla ho už roky. Opustil ji a ona o seznámení s jeho novou rodinou nestála.

O přijetí na Severozápadní univerzitu se zasloužila sama: známky a ocenění jí samozřejmě pomohly, ale místo jí zajistil její umělecký talent.

Když si balila věci na první rok na studiích, život se jí od základu změnil. Na půdě našla hnusné dopisy, které psal její otec, v garáži narazila na detaily rozvodového řízení. V matčině psacím stole objevila finanční výpisy a nezaplacené účty, a zatímco byla Arden v práci, přečetla její deník, co měla nacpaný v krabici od bot pod postelí. To tenkrát se dozvěděla pravdu: její otec se o ni odmítl jakkoli starat.

Někdy se člověk musí vzdát toho, co miluje, aby mohl přežít, napsala její matka do deníku.

Lauren přepadl pocit viny. Vzala si matčino jméno za svou bodna. Do té doby si nikdy neuvědomila, jakou obětí její matka přinesla, a umínala si, že se musí zachovat stejně. Čtvrt milionu dolarů za umělecký titul? Nemůže přece chtít, aby to matka celé splatila! S obchodním titulem a pak MBA by mámě ale mohla pomoci vyhrabat se z finančních problémů a dostat se z pekla, do kterého ji srazil její otec.

A potom, pokud nebude příliš pozdě, se vrátím k malování, slíbila si Lauren.

Ted' už rozuměla matčině mantře: „Bud' rozumná,“ opakovala. „Bud' opatrná. A pořádná.“

To ale přímo odporovalo babiččíným slovům: „Nepřestávej snít, zlato. Nikdy nepřestávej snít.“

Ačkoli se Lauren potřebovala učit, začala malovat a soustředila se pouze na tahy štětcem.

„No teda,“ vydechla po chvíli Lexie a vytrhla Lauren z tranzu. „Paráda.“

Lauren se na okamžik zastavila a zadívala se na vznikající umělecké dílo.

Když malovala, svět pro ni přestal existovat. Úplně tím žila.

„Uvědomuješ si, jak hrozně jsi talentovaná?“ připomněla Lexie. „To je dar.“

Lauren se usmála a váhavě se dotkla ještě vlhkého plátna, jako by ten obraz byl ptáček, kterého nechtěla vyděsit žádným prudkým pohybem. Na hotovém obraze bude její babička, jak líže zmrzlinu, která se rychle roztéká na letním slunci. V její stárnoucí tváři bude patrná směs vrásek a upřímné dětské radosti.

„Máš její oči,“ všimla si Lexie. „Mají stejnou barvu jako dnešní obloha. Já bych si musela pořídit barevný čočky, abych něčeho takovýho dosáhla.“

Lauren to potěšilo. „Jsi opravdu skvělá kamarádka a spolybdlíč!“

„Taky mi to dalo pěkně zabrat,“ rozesmála se Lexie. „Pamatuješ?“

Lauren kývla.

Když na Severozápadní univerzitu nastoupila, její počáteční nadšení se změnilo téměř v depresi, jakmile přišla na matčiny finanční potíže a jakmile si změnila obor.

Určitě budu muset sdílet pokoj s nějakou ut'áplou šprtou, co nechodí ven a zbožňuje statistiku, měla jasno.

Prvních pár týdnů, co spolu bydlely, byla Lauren k Lexii chladnější než chicagská zima. Chodily spolu na Úvod do statistiky a Laurenin stres byl téměř hmatatelný.

„Jak můžou tomuhle říkat ‚přátelský, avšak zevrubný úvod do statistiky‘?“ rozčilovala se v jejich pokoji. „Jako by to bylo nějaký štěně. Získávání dat? Kvantitativní strategie? To jako vážně?“

„Pomůžu ti,“ nabídla se jednou v noci Lexie. Lauren bylo jasné, že se ji spolubydlící snaží uklidnit.

„Není třeba,“ odsekla. „Na rozdíl od tebe nejsem žádná Suze Ormanová.“

„Víš ty co?“ došla Lexii trpělivost. „Já se na to můžu vykašlat. Ty nechceš pomoci. A nechceš se se mnou bavit. Nestojíš o to mě poznat. Chceš se jenom litovat. Tak prosím! Já to balím.“

Posbírala si věci a na odchodu za sebou práskla dveřmi.

Lauren začala ze zoufalství malovat. Pomalu vznikala holčička v pneumatice na jezeře, nad nímž se schylovalo k bouři.

V jednu ráno usnula, a když se probudila, stála nad ní Lexie a obraz si prohlížela.

„Tys nikdy nechtěla studovat obchod, že ne?“

Lauren zakroutila hlavou a propukla v pláč.

„Pověz mi, co se děje,“ zašeptala Lexie. „Prosím tě.“

Od té doby bez sebe ty dvě nedaly ani ránu. Když se Lauren svěřila babičce, jak moc jí Lexie pomohla, Lolly děvčatům poslala přívěsky se dvěma dílky puzzlů, které od té doby svědomitě nosí. Na jednom stojí „Nejlepší“ a na druhém „Kamarádky“.

„No, asi je čas přestat odkládat nevyhnutelné,“ prohodila Lauren, zavrtěla hlavou a vrátila se zpátky do reality. „Půjdu se někam šprtat, chceš se přidat?“

„Jasná věc. Nejdřív se ale jdu připravit.“

„Připravit na co?“

„Už jsem zase singl,“ vysvětlila Lexie. „Nemůžu vyrazit ven takhle.“

„Tak si ale pospěš,“ odpověděla jí Lauren, stáhla si vlasy do volného culíku a kolem pasu si omotala tenkou bundu.

„Ty se sebou nic dělat nemusíš, co?“ povzdychla si Lexie a zamířila do koupelny, kterou měly společnou s holkami odvedle. „Potřebuju maximálně pět minut.“

Lauren zakroutila hlavou a posadila se na postel. Pět minut v Lexiině světě znamená ve skutečnosti dvacet.

Prohlížela si obraz. *Strašně se mi stýská po babičce. Kdybych aspoň neměla tolik povinností!* Lauren ucítila, jak jí v kapse zavibroval telefon, a tak ho vylovila z kalhot.

Co se sejít na pozdní oběd? psala máma.

Právě se s Lexii chystáme učit na závěrečnou zkoušku z ekonomie. Co hodně pozdní oběd? Tak ve 3?

OK. Sejdeme se pod Marilyn. Těším se!

OK. Já taky.

Po chvíli si Lauren s mámou vyměnila ještě další zprávy:

Taky ti babička poslala přívěsek?

Jo. Kloboučníka.

Dělám si o ni starosti.

Lauren se rozbušilo srdce při pomýšlení na babičku, která je tak daleko. A pak ji máma odpověděla: *Já taky. Probereme to.*

Lauren se ušklíbala. Spíš než konverzaci připomínaly diskuse s její mámou *Soudkyni Barbaru*.

„Už seš hotová?“ Lauren si vzala tašku a čekala na Lexii.

„Ještě chvíličku,“ houkla na ni spolubydlící. „Vlasy mě neposlouchají.“

Lauren se svalila zpátky na svoji mrňavou postel a její pohled utkvěl na přání od babičky. Oknem dovnitř probleskovalo slunce a ozařovalo na obraze babiččinu tvář, ze které jako by vycházelo vnitřní světlo.

3

Květen 2014 – Arden a Lauren

Socha Marilyn Monroe se tyčila nad chicagskou Magnificent Mile a jarní vánek Větrného města jí vyčechrával sukni směrem k obloze.

V centru existoval bezpočet restaurací a pamětihodností, u kterých se Arden s dcerou mohla sejít – Water Tower, Millennium Park, Navy Pier –, ale osmimetrová socha, která herečku navždy zvěčnila ve scéně z metra ve *Slaměném vdovci*, jí dnes z nějakého důvodu připadala nejvhodnější.

Arden vzhlédla k lesknoucí se obří Marilyn z nerezí a hliníku a myslela na pozoruhodnou osobnost svojí matky a nepozoruhodné městečko, ve kterém vyrůstala.

Nic není tak růžové, jak jsem si to malovala.

Arden si při pomýšlení na Vana a práci povzdechla.

Prošla přímo mezi Marilyninými nohama a pohladila její obrovské chodidlo v páskovém sandálu.

Mrzí mě to, Marilyn, zamumlala směrem k soše. Připadám si, jako bych byla placená za to, že koukám celebritám pod sukně.

Posadila se na betonový schod naproti soše a pozorovala turisty, jak pózuji pro typickou fotografii – opírají se o Marilyniny nohy a ukazují vzhůru.

„Má...?“ otázal se Arden postarší zavalitý manželský pár s červenými tvářemi a srandovními batohy.

„Ano.“ Arden se trpělivě usmála. „Má na sobě kalhotky.“

„Nevadilo by vám...?“ požádali ji oba cvalíci současně.

„Ale samozřejmě,“ odvětila Arden a natáhla se pro digitální foťák, který jí podávali. „Sýýýr!“

Svorně ukázali Marilyn pod sukni a rozpačitě se zasmáli.

„Tu byste si měli dát zarámovat,“ povzbudila je Arden.

Pozorovala pár, jak ruku v ruce odchází, a na okamžik – ve městě, kde žijí miliony lidí – si připadala zoufale sama.

Zavřela oči a vzpomněla si, jak fotila svoje rodiče před Michiganským jezerem při západu slunce. Ruce nastavili tak, že to vypadalo, jako by podpírali slunce a snažili se mu zabránit, aby zmizelo za vodní hladinou. Jejich tváře byly stejně tak šťastné a veselé jako zářící obloha. Arden se nad tou vzpomínkou pousmála, ale zároveň si připomněla vlastní zpackané manželství.

Taky jsem kdysi byla šťastně vdaná, přemítala. Než se všechno...

Kolem pochodovala skupinka demonstrantů, zuřivě propíchovala oblohu transparenty a vykřikovala hesla proti studentským půjčkám.

Slovo „půjčka“ se neslo chicagským vzduchem, zavrtalo se do Ardeniných uší a roztřásló jí celou duši.

Její pulz se zrychlil. *Kdy je další termín platby Laurenina školného?* jímala jí dobře známá úzkost.

Arden na okamžik zvážila možnost zavolat svému ex a poprosit ho, aby jí tenhle měsíc pomohl s platbou půjčky, ale hned si to zase rozmyslela. Telefon, který se právě chystala schovat zpátky do kabelky, začal zvonit.

To bude Lauren, řekla si pro sebe. *Že nestíhá.*

Podívala se na číslo. Zmátlo jí to. Mělo předvolbu oblasti, ve které bydlí její matka, nicméně Lollyino číslo to nebylo.

„Prosím?“ zvedla Arden mobil. „Tady Arden.“

„Strašně nerada vás ruším, paní Warrenová...“

„Jsem teď slečna Lindseyová,“ odušila Arden chladně v reakci na svoje předchozí příjmení, které používala v manželství, přesvědčená o tom, že se jedná o nějaký prodej po telefonu. „Rozvedla jsem se. Ale počkat, proč vám to vůbec vykládám? Měli byste mě mít na seznamu lidí, co si nepřejí být kontaktováni.“

„Omlouvám se, na to jsem zapomněla,“ odpověděla žena s northwoodským přízvukem a rozpačitě dodala: „Samozřejmě nemám na mysli ten seznam, ale rozvod.“

„S kým to mluvím?“ nechápala Arden.

„Tady Doris Van Voozleová. Patří mi scoopský obchod s cukrovinkami, ve kterém pracuje vaše matka. Víím, že jsme se neviděly už hrozně dlouho...“

„Ale ano, ano... jistě,“ vykoktala Arden a snažila se vzpomenout, jak dlouho už to je. „Jak se máte?“

„Pracovně. Připravujeme se ve Scoopsu na léto,“ vysvětlila. „Sezona se blíží. A všichni se moc těší na další Lollyina vystoupení...“

„To je mi úplně jasné,“ odpověděla Arden a snažila se, aby to znělo upřímně.

„Důvod, proč vám volám, je, že vaše matka... no, v poslední době párkrát zapomněla přijít do práce,“ vypadlo z Doris a z jejího hlasu bylo znát, že si dělá starosti. „Vždycky dorazí, jakmile jí zavolám... a pak o tom vtipkuje. Říká, že jí poslední dobou déle trvá, než se vyspí do krásy nebo že je pro ni složité aktualizovat svůj kalendář, protože si ho vytesává do kamene.“

Arden se rozesmála. To byla *přesně* její matka.

„Nemůžu uvěřit, že by nepřišla do práce,“ divila se. „Ona vás zbožňuje. Zbožňuje práci u Dolly. Doslova pro to žije.“

„My ji zbožňujeme taky. A právě proto si o ni dělám trochu starosti,“ svěřila se Doris a pak rychle dodala: „Jéminánku, to je Lolly! Zapomeňte, že jsem volala. Vaše matka právě dorazila.“

„Kohopak nám to sem čerti nesou!“ vykřikla Doris. Arden poznala, že zakryla sluchátko dlaní, aby ten hluk zamaskovala. Pak ale Doris začala šeptat: „Zůstane to jen mezi námi, ano? Nechci ji nijak zneklidňovat. Je tady, všechno je v pořádku. Pevně doufám, že se vám brzy podaří nás navštívit. Lolly říkala, že jste tu nebyla už roky.“

Starost o matku se okamžitě změnila ve výčitky.

„Taky doufám,“ pípala Arden a snažila se, aby se jí hlas netrásl. „Pokusíme se. Brzy na shledanou, Doris.“

„Nashle, drahá.“

Hovor skončil, ale Arden přemýšlela o matce a o tom, co ten hovor znamenal, když v tom se ozval hlas její dcery.

„Tady jsi!“ vykřikla Lauren a zastavila se vedle Marilynina gigantického podpatku. „Nevšimla jsem si tě, úplně...“

„...splýváš s betonem?“

„To ne,“ zarazila se Lauren a okamžitě se zastyděla. „No, možná trochu.“

„Vy takový problém rozhodně nemáte, madam.“

Lauren se rozesmála a protančila kolem Marilynina obřího lýtka.

Měla na sobě limetkově zelený top bez ramínek, který jí nadouval chicagský vítr, úzké citronově žluté džíny, obrovské kruhové náušnice a na krku změt' retro náhrdelníků. Ruce měla ověšené křiklavě barevnými plastovými náramky, které by jí Madonna v osmdesátých letech záviděla. Laureniny blond vlasy vlály na všechny strany a padaly jí přes ramena.

„Tak co? Jak jdou zkoušky?“ zeptala se Arden a usmála se na dceru.

„Je to záhuľ, ale v pohodě. Obchod je... obchod,“ povzdychla si.

„V pohodě?“ nevěřila Arden. „Moc v pohodě se mi nezdáš. Co se děje?“

Lauren se naskytla už spousta příležitostí, kdy mohla jít s pravdou ven a přiznat, že ví, jaké peklo byl matčin rozvod,

a že objevila všechny ty nezaplacené účty a finanční výpisy. Už tolikrát mohla mámě povědět, že ji studium obchodu ničí, jenže jí nechtěla přidělovat starosti.

„Asi jsem jen vystresovaná z těch zkoušek. Padám hlady. Co si dáme k obědu?“ dodala, aby změnila téma.

Arden zvedla obočí a Lauren bylo jasné, co to znamená.

„Garrettův popcorn?“ navrhla Arden.

Lauren se zasmála a táhla mámu pryč od Marilyn. Většina matek s dcerami by popcorn za oběd nepovažovala. Když však byly Lauren s Arden ve stresu, a pokud se jednalo o slavný Garrettův popcorn, byl to oběd perfektní. „Nejspíš si dáš Garrettův mix, že? Karamel se sýrem?“ snažila se uhodnout Lauren.

„Ty snad umíš číst myšlenky,“ žertovala Arden. „Prostě tenhle víkend zdvojnásobím dávku spinningu anebo si zaběhnu nějakou dlouhatánskou trasu.“

„Garrett za to rozhodně stojí!“ dosvědčila Lauren. „A stejně ho budeme jíst za chůze, no ne?“

Dvojice proklíčovala davem na Michigan Avenue a zařadila se do dlouhé fronty, na jejímž konci čekal obrovský horký sáček napůl slaneho a napůl sladkého popcornového komba.

Zatímco se fronta jako had kroutila směrem k prodejnímu pultu, Arden vzpomínala na všechny ty rozchody, krize a zklamání, které si sem s Lauren chodily léčit, třeba Laurenin propad na státním řečnickém turnaji nebo rozchod s jejím přítelem těsně před maturitním plesem.

Kolikrát jsem sem zamířila po hádce s bývalým anebo když jsem sama sebe přesvědčila, že nemusím dokončit svou knihu? přemítala Arden.

„Jedno velké kombo,“ vyhrkly obě současně, když se dostaly k pultu.

Ohrnuly okraje umaštěného papírového sáčku, chroupaly, procházely se, nakukovaly do výloh obchodů a nechávaly za sebou na chodníku cestičku z popcornu.

„Mrkni na tyhle boty, mami!“ hulákala Lauren nadšeně. „Nechceš si je koupit?“

Arden si přeměřovala páskové sandálky s vysokánskými podpatky. Takové nosí celebrity na fotografiích v časopisech, rozhodně ne ona.

„Příliš nebezpečné,“ zhodnotila situaci. „A příliš sexy.“

Obě si stále ještě prohlížely výlohu obuvi, když se ozvalo: „Arden!“

„Zoe!“ vyhrkla překvapeně s pusou plnou popcornu.

„Vypadáš výborně,“ smála se Zoe a ukazovala si na ústa.

„Ty taky,“ zahuhlala Arden a ztěžka polkla. Myslela to zatračeně vážně: Zoe Shermanová – veselá, s rozevlátými blond vlasy, dokonalou postavou a zářivou tváří – vypadala naprosto úžasně.

„Jak dlouho jsme se neviděly?“ nadhodila Zoe.

Arden se pokusila vykoktat nějakou odpověď.

Se Zoe byly členkami chicagského spisovatelského spolku s názvem Algonquinská literární společnost dobrého vína, humorně odvozeným od slavné newyorské Algonquinské literární

společnosti kulatého stolu, do které patřila například Dorothy Parkerová.

Spisovatelská skupina znamenala jednu dobu pro Arden spásu: členky se scházely střídavě u sebe doma, psaly, popíjely víno a vyprávěly si o svých snech. Když byla vdaná, ta setkání na ni působila vyloženě jako terapie, ačkoli si z nich – stejně jako z jejího psaní – její manžel dělal legraci. A pak přišel rozvod, Arden se ocitla úplně na dně a měla pocit, že je její psaní pošetilé. Pracovat na knize jí se všemi těmi narůstajícími náklady připadalo lehkovážné, protože neměla žádnou záruku, že z toho skutečně něco bude.

„Tak čtyři roky,“ odpověděla nakonec Zoe za ni. „Lauren byla tenkrát ještě na střední. Jak je na Severozápadní? Pořád studuješ umění?“

„Severozápadní je skvělá,“ odvětila Lauren. „Ale přeorientovala jsem se na obchod.“

„Obchod? Nechtěla jsi studovat umění?“ nechápala Zoe. „Chtěly jste s mámou přece být umělkyně. Co se stalo?“

Lauren pokrčila rameny a těkala pohledem z mámy na Zoe. „Takový už je život.“

„A jak jsi na tom se svou knihou?“ obrátila se Zoe na Arden. „Už jsi ji dopsala?“

„Ne,“ vyhrkla Arden a vymáčkla ze sebe úsměv. „A co ty?“

„Já ano,“ pochlubila se Zoe a ústa se jí roztáhla do širokého úsměvu. „Dokonce jsem získala agentku! Jakmile udělám poslední úpravy, začne to všude nabízet.“

Arden měla pocit, že snad omdlí.

„Gratuluju,“ prohlásila s takovou dávkou nadšení, jakou jen dokázala nashromáždit.

Najednou zachytila svůj odraz ve výloze obchodu a před očima jí problesklo posledních pár let: *Mám o něco víc šedivých vlasů a vrásek, ale ani jedinou novou stránku ve své knize.*

Čas letí. A šíleně rychle, uvědomila si.

„Vypadáte, že máte někam namířeno,“ ozvala se opět Zoe. „Nebudu vás zdržovat. Jen jsem vás chtěla pozdravit. A Arden, ještě pořád se scházíme každý týden. Rádi tě taky uvítáme.“

Arden si začala žmoulat ušní lalůček.

„Určitě se pokusím přijít,“ odpověděla. „Moc ráda jsem tě viděla.“

„Ozvi se,“ zašeptala Zoe a objala kamarádku. „Chybíš mi.“

Arden s Lauren pokračovaly v procházce a vydaly se podél podjezdu pod Lake Shore Drive.

„Jak to s tou knihou vlastně vypadá, mami?“ nadhodila Lauren povzbudivě. „Podle mě by ti návrat do spisovatelské skupiny nesmírně prospěl.“

„Tumáš,“ zavelela Arden a podala dceři sáček s popcornem. „Přešel mě hlad.“

Zbytek cesty kráčely beze slov. Nakonec se vynořily na běžecké a cyklistické stezce, která se táhla po celé délce Gold Coast. Břeh jezera a horizont se třpytily, Chicago se po dlouhé zimě opět probouzelo k životu.

Lauren se zastavila na Oak Street Beach, shodila boty a prsty testovala teplotu písku.

„Už je zase teplý!“ vykřikla radostně, rozběhla se k vodě a hledala místo, kam by si sedly.

„No tak, mami!“ zahulákala.

Arden si s povzdechem pomalu sundala boty.

„Nemůžu se vrátit do práce celá od písku,“ namítla plaše.

„Proč ne?“

Arden se na chvíli hluboce zamyslela, ale pak se vydala za dcerou.

„Neplánovaný den na pláži!“ prohlásila Lauren a stáhla mámu do písku.

Arden se k ní otočila a sledovala její pohled, který mířil daleko za jezero. Ačkoli jasně svítlo slunce a oteplovalo se, voda byla stále studená a ten teplotní rozdíl vytvářel tajemnou mlhu, která se přízračně vznášela nad vlnami. Arden by se hrozně ráda uvolnila, ale kvůli práci a finančním závazkům měla hlavu pořád plnou starostí. Žila v neustálém napětí a mysl jí nedala ani na chvíli pokoj. A teď se navíc strachovala o vlastní matku.

„Už jsem ti ukázala, co mi dnes přišlo od babičky?“ ozvala se Lauren.

Zvedla zápěstí a zachrastila přívěsky. „Létající balon... aby byl můj život *plný dobrodružství!*“

Arden přejela pohledem po jezeře a myslela na to, že je její matka sama a ještě k tomu daleko od nich. Velké jezero je oddělovalo a zároveň spojovalo.

Lauren dodala: „Mám o babičku strach. Je už tak stará, mami.“

„Taky o ni mám strach,“ přiznala Arden. „Už jsme se za ní nebyly podívat hrozně dlouho.“

„Tak se pustíme do dobrodružství!“ vyhrkla najednou Lauren a vyskočila. „Co kdybychom se tam vypravily na Den obětí války?“

Lauren ta myšlenka nadchla a mluvila čím dál natěšeněji. „Tolik mi chybí! Dodělám zkoušky a ty si vezmeš dovolenou. Stejně jsi už několik let neměla ani den volna.“

Arden váhala. „Ale co tvoje stáž?“

„Bavíme se tu o jednom nebo dvou týdnech, mami,“ ohradila se Lauren. „Co vyrazit k severu tu neděli před svátečním víkendem a udělat si pořádnou pauzu?“

„Ale já mám kupu práce,“ namítla Arden a myslela na Vanův mlhavý slib povýšení. „Jak to beze mě zvládnou?“

„To volno si zasloužíš, mami. A překvapíme babičku!“ Lauren zachrastila mámě před obličejem náramkem: „Čeká nás *dobrodružství!*“

Arden si vzpomněla na přívěsek, který jí matka poslala.

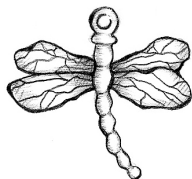
Kloboučník od Kloboučníka.

Hlavou jí zněla slova z jejího vzkazu:

Nezapomeň, že všichni se občas musíme chovat trochu jako blázni, pokud chceme být šťastní.

A v tu chvíli nějaký hluboko ukrytý hlásek v její hlavě – ztraceně se podobal hlasu její matky – poprvé za hrozně dlouhou dobu přehlušil ten její logický hlas, takže jediné, co dokázala říct, bylo: „Tak dobře. Hurá do toho.“

ČÁST DRUHÁ

Vážka

Abys měla v životě štěstí

4

Scoopská Hlavní třída vypadala jako živý portrét od Currier and Ives.

Arden pozorovala, jak nízká viktoriánská průčelí s restauracemi, kavárnami, zlatnictvím a s obchody s oblečením a kabelkami přitahují zákazníky jako magnet. Každé z těchto průčelí zdobily truhlíky přetéající petuniemi, afrikány a begoniemi.

„Úplně jsem zapomněla, jak je Hlavní třída překrásná,“ rozplývala se Lauren. „Je prostě tak... rozkošná, přesně jako obraz od Normana Rockwella. Neměly bychom se ohlásit babičce?“

„Ne, překvapíme ji,“ navrhla Arden, nasála vzduch a ucítila sladkou vůni karamelu. „Něco mi říká...“

Arden větu nedokončila. Popadla dceru za ruku a vedla ji úzkými uličkami lemovanými bílými břízami, cukrovými javory a vysokánskými borovicemi. Podél Hlavní třídy se ve slunci třpytil

přístav, který obsadili kajakáři, pohupující se lodě a poslední trajekt s klikovým mechanismem ve Spojených státech, a v dálce bylo vidět Michiganské jezero se vzdouvajícími se dunami. Jednalo se o vskutku majestátní pozadí.

Kličkovaly pulzujícím centrem městečka, až narazily na turisty, kteří zapali chodník před Dollyinými cukrovinkami.

„No to mě podrž, úplně jsem zapomněla na všechny ty ‚cukrovinkáře‘,“ zhrozila se Arden. Použila slovo, kterým místní častovali turisty, co na Den obětí války brali útokem rezortní městečka na pobřeží a začali se stahovat až po Svátku práce. „Jsou jako zombie. Zakousnou se a nepustí. A každý rok jsou tu dřív.“

„Ale mami,“ ozvala se Lauren, plácla Arden po rameni a kývla směrem k nostalgickému červenému průčelí. „Víš přece, kvůli čemu sem přišli.“

„To vím.“

Arden vyšla po schůdcích a poklepala na velikou výlohu s logem obchodu.

„Zdravíčko, mami!“ zavolala přes sklo.

Lolly vzhledla od měděných samovarů a otočila se za hlavou svojí dcery. Výraz její tváře přešel od naprostého šoku k absolutnímu nadšení.

Skákala za oknem radostí, pak předala čokoládovo-karamelová lízátka jakési dívčině a vyběhla ven.

Co si Arden pamatuje, její matka byla v centru Scoop-su vždycky středem pozornosti. Celá desetiletí stála Lolly

Lindseyová v obrovském průčelí Dollyiných cukrovinek jako Auntie Mame, všemi uctívaná osobnost amerického maloměsta. Spousta lidí se tu houfovala také kvůli karamelám, nicméně většina z nich přišla kvůli „show“. Lolly byla místním pokladem. Nosila na sobě různé retro zástěry: červeně tečkované, poseté kornouty se třemi kopečky zmrzliny, bílé zdobené s třešněmi nebo borůvkami nebo růžové s tančícími dortíky. Jejím poznávacím znamením byly paruky: rudé, růžové, bílé, s drdůlky i obrovskými načesanými drdoly. Každou celou hodinu začala Lolly tančit a zpívat „Hello, Dolly“, aby pobavila dovolenkáře a nalákala do obchodu turisty.

Arden byla Lollyin pravý opak, ve srovnání s jejím temperamentem byla zoufale upjatá. Ale ačkoli se za matčiny divadelní výstupy často styděla, měla opravdovou radost z toho, že ji vidí.

„Moje holky jsou tady! To je ale překvapení!“ vykřikovala Lolly a tiskla Arden v medvědíh objetí. „Co tu proboha děláte?“

Otočila se na Lauren, přitáhla si ji k sobě a začala zase skákat. Její vnučka se přidala, skákala nahoru a dolů, křičela spolu s babičkou a jejich náramky jen řinčely.

„Stýskalo se nám po tobě a chtěly jsme s tebou strávit Den obětí války!“ vysvětlovala Lauren a její slova poskakovala ve vzduchu spolu s jejím tělem. „Mám tě moc ráda, babi!“

Lolly přestala skákat a přitáhla si vnučku do náručí. „Já tebe taky,“ zašeptala a pak se obrátila k Arden a zasypala jí tváře polibky. „A tebe taky, holka. To byla celá věčnost.“

„Já vím,“ připustila Arden. „Chyběla jsi mi, mami.“

Lolly vzala její obličej do dlaní, aby si ho pořádně prohlédla, a Arden problesklo hlavou: *Bože můj, ta ale zestárla.*

I přes tu paruku a všechen mejkap vypadala její matka o hodně starší, než když ji viděla naposledy. Lollyina zářivě rudá rtěnka se vpila do hlubokých štěrbin, které se jí rozbíhaly od úst jako tenounké říčky. Pod nánosem líčidel byly stále patrné tmavé kruhy pod očima a tváře měla pod ruměnci propadlé. Dokonce i oči – jejichž barvu modrých hortenzií Arden tolik milovala – jí pobledly. Teplákovka ani zástěra nemohly zakrýt její zmenšující se tělo a kulatá záda.

„Tak copak sem přivádí moje holky takhle bez ohlášení?“

Lauren s Arden po sobě střelily pohledem.

„Tak honem, ven s tím,“ naléhala Lolly s rukama v bok. „Ty se přece nikam nevydáš, dokud si to předem pečlivě nepromyslíš, Arden, ani na záchod.“

Lauren se neudržela. Začala se tak smát, že se zlomila v pase a tváří téměř škrtala o chodník před Dollyinými cukrovinkami.

„Tak vám oběma děkuju,“ procedila Arden skrz zuby. „To je od vás vážně moc hezké.“

„Rychle to vyklopte, jinak nedostanete žádné karamely.“

„No tak, mami, řekni něco! Rychle!“ zpanikařila Lauren a jako zázrakem zvažněla. „Tady jde o sladkosti!“

„No... řekněme, že jsme se s Lauren potřebovaly trochu projet.“

Lolly se na svou dceru zadívala značně nedůvěřivě. „To mi prozatím stačí,“ řekla rezignovaně. „Hlavně že vás zase obě vidím.“

Zarazila se, otevřela pusu, ale tváře se jí roztřáslly a Arden bylo jasné, že se chystá buď plakat, anebo jim něco důležitého sdělit. Ona ale místo toho zacvrlikala: „Takže... kdo chce nějaké sladkosti?“

Co před námi asi skrývá? přemítala Arden.

Lauren se vrátila do obchodu. Lolly s Arden ji pozorovaly skrz výlohu, jak sáhla po malém bílém sáčku a pobíhala kolem jako dítě po cukrárně. Cihlové zdi Dollyiných cukrovinek lemovaly křivé dřevěné poličky a rozviklané stoly s červenými kostičkovanými ubrusy a malými červenými košíčky, které přetékaly čokoládou a sladkostmi. Lauren posbírala všechny druhy domácích slaných karamel a pendreků a pak se vrhla na želatinové želvičky a javorovo-karamelové kousky. Hned nato se bez zaváhání přesunula k pultu se zmrzlinou v zadní části prodejny, kde teenageři v bílých pracovních pláštích nabírali do kornoutů nepřeborné množství barev a příchutí.

„Vsadím se, že si dá supermana, šmoulovou a narozeninový dort,“ prohlásila Lolly, které při pohledu na vnučku oči jen jiskřily. „No, jako bych to neříkala! To je moje Lorna.“

Lorna? nechápala Arden. *Už zase?*

Otočila se na matku a čekala, až si Lolly uvědomí svou chybu. Ta se ale dál usmívala a vnučku obdivně pozorovala. Arden myslela na lístek se stejnou chybou, který od ní obdržela

spolu s přívěskem, a chystala se ozvat, jenže vtom se vrátila Lauren se sáčkem přecpaným sladkostmi a s kopcem zmrzliny.

„Moc ráda vidím, že ses vůbec nezměnila,“ podotkla Lolly a dívala se, jak její vnučka olizuje zmrzlinu, která jí na překvapivě silném květnovém slunci začala okamžitě stékat po ruce.

Usmála se na ni a Lauren s povzdechem položila babičce hlavu na rameno.

„Holčičko moje,“ šeptala Lolly. „Tolik jsi mi chyběla.“

Arden se dívala, jak se ty dvě drží, a zaplavila ji vlna emocí.

Je to už tak příšerně dlouho, co jsem byla naposledy doma, pomyslela si.

„Hele! To je karamelová paní!“ vykřikl najednou malý chlapec s divokými kudrlinami a vytrhl Arden z přemýšlení. Její matku rychle obstoupila skupinka dětí. „Kdy máte další vystoupení?“ vyzvíдалy. Lolly ukázala na hodiny ve výloze.

„Za pět minut,“ švitořila.

„Arden! Jsi to ty?“

Hezká blondýnka ve výrazných šatech Lilly Pulitzer a s perlovým náhrdelníkem držela za ruku malou holčičku a v závěsu za nimi se táhl dětský chichot.

„Kathy, pamatuješ?“ zkoušela. „Kathy Van Wierenová.“

Arden si opět připadala jako Alenka, co právě padá do králičí nory. Najednou byla zpátky ve škole, zase ta osamělá, bázlivá tmavovlasá holka, co moc četla, ztracená v moři vysokých, plavovlasých, krásných a oblíbených Holanďanek.

„Ahoj!“ vyhrkla Arden. „To už je ale... dávno.“

„Neviděla jsem tě od školy,“ potvrdila Kathy zpěvavým hláskem červenky. „Slyšela jsem, že ses přestěhovala do New Yorku a píšeš pro časopis *People*...“

„No, vlastně bydlím v Chicagu a pracuju pro *Paparazzi*,“ vysvětlila Arden. „Já... no...“

Zarazila se. Najednou si uvědomila, že kromě práce jí v tom, aby se přijela podívat domů, nic jiného nebránilo.

„To musí být fascinující pracovat po boku všech těch hvězd,“ prohlásila Kathy a rozmáchla se rukou po svých dětech. „Můj život se tak rozhodně popsat nedá. S pěti dětmi to ani nejde... nejmladší je šest.“

Kathy se zadívala na dcerku, pocuchala jí lokýnky a rozesmála se. „Já jsem přímo vzorná katolička.“

A pokračovala: „S manželem taky žijeme v Chicagu, ale léto trávíme tady ve Scoopu ve srubu mojí babičky a on sem za námi vždycky přijede, když to časově zvládne.“

Lolly zalovila v zástěře a vytáhla pár karamel. Kathyin syn po nich doslova skočil, ale dcerka se jí schovala za záda.

„Cukr,“ vzdychla Kathy. „Přesně to potřebují. Tvoji matku vyloženě zbožňují. Ostatně jako každý.“ Usmála se na Lolly. „Ona byla vždycky taková svérázná, co? Vy dvě jste tolik rozdílné.“

Arden sebou po Kathyině poznámce proti své vůli trhla, začala být celá nesvá a připomněla si, proč se jí domů tak nechťelo.

„Můžeme tu zůstat na vystoupení?“ ptal se chlapeček s pusou nacpanou karamelami. „Pfusííím!“

Kathy obrátila oči v sloup. „Ale ano, samozřejmě. Ale už žádné sladkosti, ano?“

Usmála se a oči jí zabloudily dolů k Ardenině levé ruce. „Jsi vdaná?“

„Nejsem...“ začala, ale Kathy ji rychle šepem předběhla: „Ježíši, já zapomněla. Nezlob se.“

Arden kývla na Lauren. „To je moje dcera Lauren. Příští rok nastupuje do čtvrtého ročníku na Severozápadní.“

„Je... *krásná*,“ prohlásila Kathy a těkala pohledem z Lauren na Arden.

„Díky,“ odpověděla Arden a nepochopila, jestli se jednalo o kompliment, nebo skrytý posměšek. „Poslyš... právě jsme do-razily a jsme utahané.“

„Co vyrazit na večeři?“

„Není problém,“ lhala Arden.

„Žije tvoje matka ještě pořád v tom roztomilém srubu?“

Arden kývla a pozorovala Kathy, jak odchází. Pak se vydala za Lolly a vytáhla ji z chumlu dětí. „Mami, my si půjdeme s Lauren dát něco k jídlu a pak se přesuneme k tobě, ano? Ta cesta nás zmohla a potřebujeme k obědu něco pořádného, nejen cukr.“

Lolly mrkla na Lauren, která se s dětmi dělila o svoje karamely. „Já mám do sedmi vystoupení, takže si skočte na oběd a uvidíme se potom doma.“

„To máš *vystoupení* až do večera?“

Lollyin úsměv splaskl jako bublina.

„Ano, mám,“ odpověděla. „Lidé na mě *spoléhají*. Den obětí války už se blíží. Čekali na moje vystoupení celou zimu a počasí nám náramně přeje. Vy dvě si udělejte nákup, stavte se na skleničku vína... a odpočívejte. Až budu hotová, poběžím domů.

Tak šup šup! Užijte si trochu randy. Zadělejte si na pár problémů. Proboha, vždyť je to léto ve Scoopsu!“

Arden se na ni zadívala a rozesmála se. „Problémy ve Scoop-su? Teď jsi mě vážně pobavila.“

Lolly vzala dceru za bradu a zlehka ji potřásla hlavou. „Ty máš vždycky tak vážný výraz. Uvidíme se později, drahá.“

Arden se dívala, jak její matka odchází, jak se mění v Dolly a posílá polibky svým fanouškům, kteří se právě shromažďovali vepředu a čekali, až začne další vystoupení.

„Můžeme jít?“ vypadlo z ní nakonec.

„To nemůžeš myslet vážně, mami! Musíme zůstat na babiččino číslo. Ona je pro mě ztělesněním léta.“

Arden se na dceru usmála a pak kývla. „Tak dobře.“

Lolly s parukou, mejkapem a zástěrou jako by z oka vypadla opravdové Dolly Van Voozleové z loga obchodu.

Ačkoli se díky matčinu alter egu jako holka často cítila dost trapně, byla to trefa do černého.

Dramatická byla odjakživa, pomyslela si Arden.

Lauren protáhla mámu davem, Arden se obrnila trpělivostí a zhluboka se nadechla. Nos jí zaplnila vůně másla a čokolády.

Bělovlasý muž usedl za pianolu před prodejnou, předstíral, že hraje, a roztácel děrovaný papír namotaný na cívce. Ulici rozezněly polky a starodávné melodie.

V růžové zahradě naproti obchodu se rozezněly hodiny a Kathyina holčička se zeptala: „A teď uvidíme karamelovou paní?“ Dav se roztržitě pochechtával a Lolly si upravila svou ohnivě rudou paruku, rozrazila dveře a zanechala za sebou příjemně sladký závan.

„Zdravíčko, vážení!“ křičela Lolly.

„Hello, Dolly!“ odpovídali řevem diváci.

„Cože? Neslyším vás!“ smála se a rukama je jako roztleskávačka povzbuzovala, aby přidali na hlasitosti.

„HELLO, DOLLY!“

V tu chvíli strhla růžovou zástěru se zpívajícími lízátky a odhalila našikmo střižené třpytivě bílé flitrové šaty a perlový náhrdelník, obojí ledabyly přehozené přes fialovou teplákovku a tenisky. Don, stařík od pianoly, který jí byl neustále v patách stejně jako sladká vůně z obchodu, jí podal pěřové boa. Lolly si ho hodila kolem krku a udělala pukrle. Don se vrátil k pianole a namotal na cívku další papír.

Na pár vteřin se rozhostilo ticho a pak se z repráků na ulici ozvalo několik zavržení, jak se cívka na pianole roztočila a hrála melodii k „Hello, Dolly“. Pak se Lolly otočila, aby zasalutovala prodejně a jejímu logu, a sestoupila mezi diváky. Omotala svoje boa kolem ostýchavé holčičky, která se na ni před chvílí vyptávala, a tančila s ní, dokud ji nepřemohl záchvat smíchu.

Pak své fanoušky pobídla, aby zpívali: „*Vypadáš úžasně, Dolly...*“

„Ó, díky!“ smála se Lolly.

Přešla mezi ně a z kapsy po straně svých flitrových šatů vytáhla bonbony. „*Vezměte si pár karamel a nějaký ten krokant, Dolly nesmí nikdy odejít.*“

Hluboce se uklonila a hodila si konec boa přes rameno. Turisté jí nadšeně aplaudovali, prosili o obejmutí a fotku, a pak se nahrnuli do prodejny a vrhli se na sladkosti. Jakmile se dav rozplynul, Lolly zašla dovnitř a posunula ručičku na papírových hodinách připevněných k výloze:

PŘÍŠTÍ VYSTOUPENÍ: 14:00.

Zase si uvázala růžovou zástěru, narovнала paruku a začala míchat čokoládu v horkých nádobách.

Přes okno zachytila Ardenin obličej a vyloudila úsměv od ucha k uchu.

„Vidíš?“ dožadovala se pozornosti Lauren. „Potěšilo ji, že jsme zůstaly a dívaly se.“

Arden se usmála nejprve na matku a pak na dceru.

Musím uznat, at' už to osobně vidím jakkoli, že diváci ji milují, pomyslela si.

„Skočíme si na něco k jídlu a pak na nákup,“ nadhodila Arden. „Nedaleko odtud je skvělé bistro a určitě najdeme i farmářský trh. Co kdybychom po obědě koupily nějaké víno

a čerstvou zeleninu a já bych pro tebe a babičku uvařila večeri?“

„Ty chceš vařit?“ zavtipkovala Lauren. „To abychom ty láhve vzaly rovnou dvě.“

5

Na to, aby Arden našla cestu domů, nepotřebovala GPS. Prostě jen sledovala vážky.

Každý rok poté, co ustaly chladné jarní deště a ke břehům severního Michiganu se jako dávno zapomenutý trosečník začalo – zoufale pomalu – plazit léto, se objevily vážky jako signál nového ročního období.

Arden řídila auto po cestě k jezírku Lost Land, daleko od centra Scoopsu a hojných historických chatiček, které lemovaly Michiganské jezero. Lost Land, místo, kde vyrostla, bylo schované v lesích mezi borovicemi.

Čím víc se Arden blížila k jezírku, tím víc vážek-průvodců se hemžilo kolem jejího auta.

„To je Zvonilka!“ vzpomněla si, jako tom mluvila s matkou, když byla malá.